

GREȘEA FATALĂ SOPHIE HANNAH

Traducere din limba engleză
IOANA VĂCĂRESCU

Cuprins

BĂRBAȚI ÎN CĂUTARE DE FEMEI.....	7
1. Luni, 1 iulie 2013	13
Cine e un tip nașpa, Keiran?	46
2. Luni, 1 iulie 2013	51
3. Marți, 2 iulie 2013	85
„Nu-s vreun trișor“, susține omul care a recunoscut deja că trișează – un puzzle de gândire alternativă	128
4. Miercuri, 3 iulie 2013	133
FEMEI ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI.....	170
5. Miercuri, 3 iulie 2013	172
Combustie spontană în media.....	200
6. Joi, 4 iulie 2013	205
7. Joi, 4 iulie 2013	236
Ding-dong, ipocrizia încă trăiește și e bine mersi!.....	262
8. Joi, 4 iulie 2013	268
9. Duminică, 7 iulie 2013	300
Cu Paula Privilegiu pe canapea	318
10. Luni, 8 iulie 2013.....	323
11. Marți, 9 iulie 2013	339
12. Marți, 9 iulie 2013	347

13. Marți, 9 iulie 2013	366
Bryn Gilligan se sinucide și mărturisește că a comis o crimă.....	370
14. Marți, 9 iulie 2013	372
15. Marți, 9 iulie 2013	392
16. Joi, 11 iulie 2013.....	405

Mulțumiri	417
-----------------	-----

BĂRBAȚI ÎN CĂUTARE DE FEMEI

IntimateLinks> uk > toate anunțurile

Răspuns: 22547652@indiv.legăturiintimeUK.org

Postat: 2013-07-04, 16:17PM GMT

Caut o femeie care are un secret

LOC: ORIUNDE TE-AI AFLA

Salut, fetelor!

Ați ajuns aici pentru că sperați să găsiți ceva care să iasă din șablonul plictisitor Vreau-să-mi-o-sugi-în-camera-mea-de-hotel al anunțurilor? Ați ajuns unde trebuie, căutarea voastră a luat sfârșit. Eu sunt altfel, anunțul meu e altfel.

Nu vreau sex de ocazie și nici o relație serioasă. Am avut destule aventuri la viața mea, iar o relație serioasă am deja și sunt chiar fericit. De fapt, nu caut nimic sexual sau romantic. Ce caut, în cazul ăsta, pe Intimate Links? Ei bine, după cum sunt sigur că știți, dacă sunteți inteligente (și adevărul e că femeia pe care o caut este deosebit de inteligentă), există trei feluri de intimitate. Atunci când vă dezbrăcați și faceți tot felul de nebunii cu un străin agățat în mod clandestin, când faceți dragoste cu sufletul-pereche, un gest profund și semnificativ... și atunci când împărtășiți un secret cu cineva. Un secret important, de o însemnătate aparte pentru amândoi.

Poate că acești doi oameni nu s-au întâlnit niciodată față în față sau poate că se cunosc, însă nu foarte bine. În orice caz, pot stabili o legătură solidă doar după ce acela dintre ei care deține

informația i-o comunică celui care are nevoie de ea. Gândiți-vă ce sentiment minunat de ușurare ați avea dacă ați împărți povara cu cineva, după chinul oribil al unei lungi tăceri, în timp ce secretul vă macină... Dacă ești persoana pe care o caut înseamnă că îți dorești cu disperare să te poți destăinui cuiva.

Aici intru eu în scenă. Eu sunt confidentul tău, dispus și chiar nerăbdător să te ascult. Ești tu, oare, deținătoarea secretului pe care aștept să-l aflu?

Hai să vedem: am să pun o întrebare al cărei răspuns îl cunoaște doar persoana pe care o caut. Oricui altcuiva îi va părea fără sens. Însă trebuie să ai un pic de răbdare. Înainte să ajung la întrebare, trebuie să creez atmosfera potrivită.

Imaginează-ți o încăpere dintr-o casă uriașă, în stil victorian – un dormitor cu tavanul înalt, aflat la primul etaj, folosit ca birou. De-a lungul pereților sunt rafturi care dau pe dinafară de cărți, un tonomat muzical bleu-marونی, cu colțurile rotunjite și cu un aer retro – e mult mai frumos decât tonomatele de prin baruri –, un fotoliu, un fișet pentru dosare, un birou lung, cu picioare pătrătoase, din lemn, și un blat de sticlă, în mijlocul căruia se află un laptop. Acesta nu este nici deschis, nici închis. Capacul lui stă înclinat la patruzeci și cinci de grade, ca și cum cineva ar fi încercat să-l închidă, însă fără prea mare tragere de inimă, și nu l-a coborât de tot. În jurul laptopului sunt nenumărate pixuri ce par de duzină, căni de cafea goale sau pe jumătate goale și hârtii împrăștiate: bilețele scrise de mână, tot felul de idei mâzgălite pe câte o bucată de hârtie.

Un pic mai departe de birou, împins la o parte, se află un scaun pivotant negru, clasic pentru birouri, iar pe scaun, cu capul atârându-i în partea stângă, stă un bărbat mort. A fost faimos în timpul vieții și – deși e posibil ca asta să nu fie deloc relevant – deosebit de atrăgător și viril, un fel de cowboy căruia nu-i lipsea decât calul. Dacă i-aș pomeni aici numele, sunt sigur că multă lume ar ști despre cine este vorba. Ba chiar s-ar cutremura, exclamând: „Ah, nu bigotul ăla nenorocit!” sau, mai puțin aspru,

„Nu caraghiosul ăla disperat după atenție!” Alții ar spune: „Vai, mi-a plăcut mult de el” – dădea glas lucrurilor pe care mie mi-e teamă să le spun.” Vezi tu, cadavrul nostru este (în fine, a fost) un individ care a trezit sentimente puternice. Atât de puternice, încât până la urmă a reușit să fie ucis.

Cum a fost ucis? Ei bine, asta e partea interesantă. Au fost mai multe etape. În primul rând, a fost imobilizat. Brațele i-au fost trase în spatele scaunului, iar încheieturile i-au fost legate cu bandă adezivă. Același lucru s-a întâmplat și cu gleznele, care au fost prinse cu bandă adezivă de piciorul scaunului. Apoi criminalul, stând în spatele lui, l-a lovit în cap cu un obiect greu, făcându-l să-și piardă conștiența. Poliția a găsit obiectul respectiv pe podea, lângă birou: era o pilă din metal, pentru ascuțirea cuțitelor de bucătărie. Nu aceasta l-a ucis pe bărbatul cel faimos (conform verdictului comunicat poliției de către medicul legist), cu toate că ar fi putut fi o armă a crimei excelentă, la cât era de grea. Cu toate acestea, se pare că, deși criminalul a folosit-o pentru a-și adormi victima, nu a vrut să o și omoare cu ea.

În încăperea este și un cuțit, însă bărbatul nu a fost înjunghiat cu el. L-a fost lipit de față, cu scotch. Mai precis, i-a fost lipit în dreptul gurii închise, acoperind-o complet. Scotch-ul, folosit cu mare generozitate, îi acoperă cu totul și partea din jos a feței, inclusiv nasul. L-a sufocat. Lama cuțitului, lipită de buzele cadavrului, era ascuțită. Medicul legist a găsit dovezi care susțin ipoteza că a fost ascuțită chiar în camera aceea, iar detectivii presupun că acest lucru s-a întâmplat după ce victima a fost legată de scaun și a leșinat în urma loviturii.

Deasupra șemineului, pe peretele dintre două alcovuri pline cu rafturi cu cărți, cineva a scris cu litere mari, roșii: „Nu este mai puțin mort”. Presupun că primii polițiști care au ajuns la fața locului au citit acele cuvinte și s-au grăbit să tragă o concluzie greșită: că fuseseră scrise cu sângele victimei. Câteva clipe mai târziu, vor fi observat pe jos o cutie cu vopsea și o pensulă cu vârful înroșit, deducând – și având dreptate, de data aceasta – că pe perete

fuse scris cu vopsea. Ruby Fountain 2 de la Dulux, pentru cine e interesat de detalii și nu le cunoaște încă.

Bănuiesc că detectivii au analizat laptopul mortului. Trebuie să fi fost cât se poate de ușor, fiindcă ucigașul a scris, tot cu vopsea roșie, „Riddy111111” pe o foaie A4, pe care a lăsat-o pe birou. Aceasta era parola și i-a condus pe polițiști direct la inbox-ul căsuței de e-mail a victimei noastre faimoase. Au găsit un e-mail necitit, trimis de o persoană cu numele (și adresa de e-mail aferentă) Nu Mai Puțin Mort. În mesaj nu era scris nimic, însă era atașată o fotografie. Înfățișa o persoană stând în picioare chiar în încăperea aceea, lângă victima leșinată și încă ne-ucisă; persoana respectivă purta un costum de protecție asemănător celor din filmele în care are loc o epidemie, care acoperă corpul din cap până în picioare. Ochii ucigașului nu se vedeau, întrucât nu avea privirea îndreptată spre cameră; astfel, în fotografie apărea o persoană imposibil de identificat, ce ținea un braț întins (pentru a face poza), iar în celălalt ținea un cuțit ridicat deasupra pieptului bărbatului leșinat, într-o poziție ce sugera că acesta avea să fie înjunghiat dintr-o clipă în alta. Cuțitul din fotografie era același (sau identic cu cel) care fusese, în cele din urmă, lipit peste gura bărbatului, sufocându-l, în loc de a-i vărsa sângele.

Acum urmează întrebarea, așa că fiți atente, doamnelor! (Urmează întrebările, de fapt.)

Crima a fost plănuită din timp, deci a fost cât se poate de premeditată. A presupus ca ucigașul să aducă la fața locului un cuțit, o pilă pentru ascuțit, bandă adezivă, vopsea roșie, o pensulă și un costum de protecție. Nu încapă îndoială că știa parola de la calculatorul victimei. Cum? Nu există niciun semn că ar fi intrat în casă prin efracție. Oare mortul a lăsat-o de bunăvoie să intre? (Folosesc femininul pentru că asta e bănuiala mea: că ucigașul a fost o femeie. Poate ai fost chiar tu?) Oare bărbatul faimos i-a spus „Hai, leagă-mă de scaun, lasă-mă inconștient și ucidă-mă”? Pare puțin probabil. Poate ucigașa s-a prefăcut că e vreun joc erotic sau poate lansez ipoteza asta doar pentru că Intimate Links e cadrul perfect

pentru așa ceva – locul preferat de întâlnire al adeptilor jocurilor sexuale de orice fel.

Cea mai stranie întrebare e aceasta: de ce ai venit acasă la victimă cu un cuțit și cu o pilă pentru ascuțit, dacă nu aveai de gând să-l înjunghii? De ce ai ascuțit cuțitul chiar la locul crimei, dacă tot ce voiai să faci era să i-l lipești de față? Pentru așa ceva ar fi fost la fel de eficientă și o lamă boantă.

Sau, dacă ar fi să privim lucrurile din alt punct de vedere... Dacă ai un cuțit proaspăt ascuțit și te-ai îmbrăcat cu un costum de protecție, pentru ca hainele să nu-ți fie stropite cu sânge și, în același timp, vrei să scrii un mesaj ciudat cu litere mari, pe perete, de ce nu-l înjunghii pe om, ca să poți scrie cu sângele lui? Pentru că ții neapărat să-l sufoci? Atunci, de ce nu o faci mai direct – știu eu, poate punându-i o pungă de plastic pe cap și legându-i-o în jurul gâtului, ca să nu intre aer? De ce ai folosit cuțitul?

Dintr-un motiv sau altul, ai vrut să-l ucizi cu un cuțit, dar nu ai vrut să-l înjunghii. De ce nu? Iar fotografia pe care ai trimis-o – ce rost a avut? Ce încerci să transmiți? E un mesaj de genul „Aș fi putut să-l înjunghii, dar n-am făcut-o”?

Îmi dau seama că am început să folosesc „tu” când vorbesc despre criminal, în loc să spun „ea” ori „el sau ea”. Îmi pare rău. Nu te acuz că ai omorât pe cineva. Poate că nu ești tu ucigașa bărbatului faimos. Poți fi cineva care își dorește ca el să mai fie în viață, cineva care îl iubește sau care l-a iubit odinioară – o iubită, un prieten bun. Nu știu, nu sunt sigur. Tot ce știu este că citești anunțul ăsta și cunoști răspunsurile la întrebările mele. Îți dorești cu disperare să spui cuiva ceea ce știi.

Eu sunt persoana în care te poți încrede. Mi-am asumat un risc enorm, împărtășind atâtea secrete, în speranța că te voi convinge să-mi răspunzi.

Așa că te rog să mă contactezi. Aștept și promit că nu te voi judeca. Orice ai făcut, sunt sigur că ai avut motivele tale. Sunt gata să te ascult și să te înțeleg.

Aștept cu nerăbdare și cu mare interes răspunsul tău,

C (de la Confident) x

• Loc: Oriunde te-ai afla

• Acest utilizator NU dorește să fie contactat pentru oferirea de servicii sau în alte scopuri comerciale.

Postat: 2013-07-04, 16:17PM GMT

Capitolul 1

LUNI, 1 IULIE 2013

N-are cum să fie el. În ziua de azi toți polițiștii poartă veste reflectorizante. Mulți dintre ei pot avea părul de culoarea nisipului, un pic ondulat. Într-o clipă am să mă întorc, am să-i văd fața și o să râd de mine însămi că am intrat în panică așa repede.

Nu te întoarce, dacă nu ești altcineva. Fii altcineva! Te rog.

Stau complet nemișcată, încerc să nu observ cum bătaile inimii îmi reverberează în tot corpul. E o distanță prea mare între mine și mine, prea mult spațiu închis în ființa mea. Kilometri întregi. Nu pot să ajung la mine însămi. Mă frământă o iluzie stranie: că eu sunt, de fapt, inima mea și mașina este pieptul meu, iar eu tremur înăuntru.

Probabil că secundele trec, însă prea încet. Timpul a stat în loc. Mă tot uit la ceasul de pe bord și aștept să se schimbe minutul. În sfârșit, 10:52 devine 10:53 și mă simt ușurată, ca și cum timpul ar fi putut la fel de bine să o ia înapoi, spre 10:51.

Nebună.

Stă tot cu spatele la mine. Atâtea detalii îl fac să semene perfect: părul, înălțimea, constituția, jacheta galbenă pe care scrie „POLIȚIA“...

Dacă este, într-adevăr, el înseamnă că fac ceva greșit. Sau nu. Cu siguranță, nu. Chiar nu există niciun motiv ca el să apară din nou în viața mea; nu ar fi corect, când mă străduiesc atât de tare. Dintre toți oamenii care stau acum blocați în trafic, cred că eu mă număr printre cei mai nevinovați, dacă ar fi să ne luăm numai după ceea ce am făcut azi: sunt o mamă care se îndreaptă spre școala fiului ei, pentru a-i duce acestuia echipamentul de sport uitat acasă. Aș fi putut spune: „Asta e, nu mai face ora de sport, sau stă îmbrăcat cu uniforma și gata“, însă nu am făcut-o. Știam că lui Ethan nu i-ar conveni nicio variantă, așa că mi-am anulat programarea la coafor și am pornit din nou spre școală, la nici o oră după ce am dus copiii acolo. De bunăvoie, pentru că îmi doresc ca băiatul meu să fie fericit.

Ceea ce înseamnă că acesta trebuie să fie alt polițist. Nu poate să fie el. Ultima oară l-am atras eu singură, cu sentimentul meu de vinovăție. Astăzi sunt complet nevinovată. Sunt nevinovată de mai bine de trei săptămâni.

L-ai atras tu?

Bine, bine, mă fac vinovată de faptul că sunt o idioată superstițioasă, însă atât! Dacă e el, se află aici, pe Elmhirst Road, din întâmplare. E o pură coincidență, ca și data trecută când ne-am întâlnit. Lucrează ca polițist în Spilling; Elmhirst Road se află în Spilling; este perfect normal și plauzibil să fie aici, din motive care nu au legătură cu mine.

Rațional vorbind, argumentul ăsta e logic, însă nu sunt convinsă.

Asta pentru că ești o caraghioasă superstițioasă.

Dacă este el înseamnă că încă sunt vinovată, în adâncul sufletului. Și dacă mă vede...

Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Dacă privirea lui ar poposi asupra mea chiar și pentru o clipă, ar fi un fel de magnet, scoțând la suprafață tot răul care zace în mine, făcându-l să se reverse în jur. M-ar arunca înapoi unde mă aflu atunci când m-a găsit: pe tărâmul sufletelor aflate în pericol.

Nu merit una ca asta. Am fost cuminte timp de trei săptămâni și patru zile. Nici măcar în sinea mea, unde nu poate fi dovedit dacă se întâmplă să calc strâmb, nu am cedat tentației. Poate că o dată sau de două ori aproape că mi-au scăpat gândurile de sub control, dar am fost disciplinată și am ridicat barierele necesare.

Întoarce-te! Repede, până nu se întoarce el și te vede.

Să risc? Adineaori erau cel puțin cincisprezece mașini între mine și locul de pe trotuar unde se află el, câteva sute de metri mai în față. Acum mai sunt vreo zece mașini, cam așa. Dacă vreunul dintre șoferii din fața mea ar întoarce și ar lua-o pe unde a venit, aș putea face și eu la fel, însă dacă sunt prima care pornește, sunt mai multe șanse să mă observe. Îmi poate recunoaște mașina, marca și modelul, poate chiar și numărul. Încă nu s-a întors spre mine, dar poate s-o facă oricând. Din clipă în clipă...

O să se întrebe de ce mă întorc din drum, când traficul nu e cu totul blocat. E adevărat că de abia ne mișcăm, dar nu are cum să-mi ia mai mult de zece minute să trec de segmentul de drum aglomerat. Acum nu văd decât polițista care stă în mijlocul drumului, dreaptă, iar din când în când se apleacă; iar se îndreaptă, iar se apleacă. Cred că spune câte ceva fiecărui șofer care trece prin dreptul ei. Mai este un alt polițist, pe trotuar, care stă de vorbă cu...

Nu cu el. Stă de vorbă cu un bărbat care... Te rog, Doamne, să nu fie el!

Trage aer în piept. Adânc, încet.

Nu pot. Faptul că am găsit cuvintele potrivite pentru a mă îmbărbăta nu e suficient pentru a izgoni panica, mai ales când respir atât de sacadat.

Tare aș vrea să îmi dau seama exact ce se întâmplă acolo. Probabil ceva plictisitor, vreo aiureală birocratică. Am mai fost oprită odată de un echipaj de poliție în veste reflectorizante – erau tot trei polițiști, ca și astăzi –, care îngreuna traficul pe Rawndesley Road, pentru că se făcea un sondaj privitor la comportamentul șoferilor. Nu mai știu ce m-au întrebat. Cert e că au fost plictisitori și țin minte

că mi s-a părut o chestie inutilă. M-am gândit că răspunsurile mele nu au să fie de folos nimănui, dar tot am răspuns politicos.

Mașina din fața mea se pune în mișcare exact în clipa în care întoarce capul polițistul care stătea cu spatele spre mine. Îi zăresc, pentru o clipă, profilul. E suficient. Simt că mă sufoc și scot un sunet ciudat, pe care îl aud doar eu, însă tot mă simt jenată.

El este.

Atunci, există o singură variantă. E clar că nu pot trece pe lângă el – e imposibil să nu mă vadă, atunci când colegul lui mă va opri și îmi va vorbi –, așa că trebuie să mă întorc. Mă desprind încet din coloana de mașini și cârmesc ușor spre dreapta, așteptând să apară un spațiu în traficul de pe partea cealaltă a drumului, ca să pot evada. *Te rog!* O să fiu în regulă când o să mă îndepărtez de el.

Ies și mai mult din coloana de mașini. Prea mult – am depășit marcajul alb, nu am destul loc. Mă claxonează o Toyota albastră, trecând pe lângă mine fulgerător, și apuc să văd gura deschisă a șoferului furios. Sunetul claxonului pare să dureze la infinit, ca o declarație de ranchiună statornică, nu de enervare trecătoare. Nu îmi dau seama dacă încă îl aud sau răsună doar în amintire. Panica face să îmi reverbereze prin trup niște unde de șoc: se ridică din spre piept către gât și ceafă, coboară spre stomac. Îmi bubuie în urechi, le simt în obraji, le simt chiar și în păr.

E imposibil ca un asemenea zgomot mâniaș de claxon să nu atragă atenția unui polițist; acum sigur o să se întoarcă spre mine, să vadă ce se întâmplă.

E OK. E bine. N-am de ce să-mi fac griji. Ce șanse sunt să-și mai aducă aminte numărul mașinii mele? O să vadă un Audi argintiu și cu asta, basta. Mașini ca a mea sunt pe toate drumurile.

Stau cu fața întoarsă de la el, cu ochii ațintiți pe partea cealaltă a drumului, dorindu-mi din tot sufletul să apară o prăpastie care să mă înghită. O secundă, două secunde, trei...

Nu te uita. Probabil că acum se uită spre tine. Nu îl privi în ochi, asta e important. Câtă vreme nu vezi că te vede...